

BENDÁ½Ä•, KSAKRU, BENDÁ½Ä•Ä•Ä•Ä•Ä•Ä•Ä•Ä•

ÄEtrtek, 10 bÄ™ezen 2016

Bylo kolem pÄ™1 šesté odpoledne, kdyÄ¾ mne oslovil mÄ™j chlupelec s prosbou, abychom "šli ven". Umí to velmi pÄ™™esvÄ™dÄ™ivÄ™. Tak jsem nandala šatiÄ•ky jemu, vzala si dÄ¾íny, bundu, Ä•epici a boty, pÄ™™ipla si ho na vodí jsme zahájili kropicí procházku. Na dlouhé štrece vedoucí Centrálním jihomÄ™stským parkem jsme potkali paniÄ•ku s roztomilým šedivým pejskem Kayovy velikosti i stÄ™í.

Já, totální neználek na psí rasy, stejnÄ™ jako rozeznávám auta nákladní, osobní a Ä•ervená, stejnÄ™ tak rozliším psy velké, chlupaté, malé a neÄ™ády. Tohle byl pejsek nesmírnÄ™ milej a s Kayem si opravdu padli do ok. Tehdy jsem - já zlotÄ™ilec - provedla totálnÄ™ nezodpovÄ™dnou vÄ™c: umluvila jeho paniÄ•ku, aby ho rovnÄ™ pustila na volno a dopÄ™ála psí radovánky. OK, Benji a Kayo byli nesmírnÄ™ hodní, krouÄ¾ili kolem nás, my dvÄ™ si povídaly... PÄ™™i té pÄ™™ileÄ¾itosti majitelka sdÄ™lila, Ä¾e jednou se jí drahoušek totálnÄ™ zdejchnul a našla ho aÄ¾ co zavolala mÄ™šÄ¾ákÄ™m. NaštÄ™stí... Trošku ve mnÄ™ hrklo, ale oba psi vypadali, Ä¾e oni se urÄ™itÄ™ nikam nezabÄ™hnou; obÄ•as tedy odbÄ™hli na druhou stranu parku (byl velmi velmi pÄ™kný podveÄ•er, teplo, sucho, pÄ™™íjemno), a pr ven vyšli snad všichni opsení lidé, mÄ™li kluci co dÄ™lat. Po chvíli ale Benjiho paniÄ•ka prohlásila, Ä¾e by uÄ¾ mohli jít domÄ™... BohuÄ¾el, psa se nám nedaÄ™ilo a nedaÄ™ilo odchytit. NÄ™jaké to volání "BendÄ¾í, ke mnÄ™!, Bend náááá...", BendÄ¾í, jdeme domÄ™", a další podobné varianty - nic nefungovalo, spíš naopak pejska odradilo. Po hodinÄ™ jsem (mám za sebou pÄ™™esná stejné zkušenosti) oslovovala kolemjdoucí s fenkami, zda by nebyli tak laskaví a pesánka nám neodlovili. Ten pacholek se pÄ™™iblíÄ¾il vÄ¾dy tak na pÄ™1 metru, i na podstatnÄ™ kratš vzdálenost - ale rychlost jeho ucuknutí byla témÄ™ blesková. Obdivovala jsem slušné vychování Benjiho majitelky, i kdyÄ¾ kdo ví, jakými názvy mne v duchu jmenovala. Kolem uÄ¾ byla tma, vÄ™tšina lidí sedÄ™la u veÄ•eÄ™ televize, jen my dvÄ™ stále krouÄ¾ily kolem rozjásaného Ä•ubáka. Kayo se velice rád k nÄ™mu pÄ™™idruÄ¾il a tak na naše kvarteto musel být ze sídlištních oken jistÄ™ zajímavý pohled. Trvalo to dlouho, neÄ¾ majitelka jednoho pidipejska, nejspíš miminka praÄ¾ského krysaÄ™íka, ho odlovila. Lidi, my dvÄ™ se v tom okamÄ¾iku chovaly jak dvÄ™ puberÄ¾aÄ•ky - jášaly jsme, vejskaly a hnaly se k Benjímu. x x x

KdyÄ¾ jsem se poté šÄ¾astnÄ™ spokojenÄ™ vracela s KajíÄ•kem domÄ™, a pozdÄ™ji svého špinavého prasÄ•ka drbala v umyvadle, celou dobu jsem mu Ä™íkala, jak dÄ™snÄ™ hodnej je on chlapeÄ•ek, Ä¾e uÄ¾ tohle nedÄ™lá, Ä¾ pejssek obÄ•as i poslušnej ... Ufff - ale byl to super záÄ¾itek! d@niela